

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/80/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114219330
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1114219330.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a sudcov JUDr. Branislava Krála a Mgr. Barbory Bartekovej v právnej veci žalobcu: M. R., I.. XX.XX.XXXX, Z. I. U.. Č.. XX, Š., zast. advokátskou kanceláriou TIMAR & partners, s. r. o., Štúrova ul. č. 42, Šaľa proti žalovanej: Slovenská republika, zast. Ministerstvom vnútra SR, Pribinova ul. č. 2, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 22. apríla 2016, č. k. 19C/124/2014-98, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žalovanej sa nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanej domáhal zaplatenia 16.885,- eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. Žalovanej súd prvej inštancie nepriznal náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca bol prijatý do služobného pomeru B. B. M. dňom 09.12.1991 s odkazom na rozhodnutie Ministra vnútra SR zo 04.05.1993, č. p. O. XX-X-X/XX vydané podľa § 3 ods. 1 zák. č. 410/1991 Zb. Bol ustanovený do funkcie M. L. T. I. N. T. N. B. T. B. M. O. Q.. Personálnym rozkazom č. XX, z 20.01.2004 bol ustanovený do funkcie M. L. M. Ú.T. T. T. B. Š. T. B. B. T. B. O. I. E.. Dňa 16.06.2004 bolo na základe uznesenia KR PZ Úradu justičnej a kriminálnej polície v I. Č.: N.-XX/OVK-I.-XXXXMk začaté trestné stíhanie žalobcu a V. W. ako obvinených za trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 Tr. Zák. spolupáchatelstvom, pretože bol odôvodnený záver, že žalobca spolu so spoluobvineným V. W. dňa 26.04.2001 do 04.12.2001 ukrýval, zmenil, previedol na seba a na iného osobné motorové vozidlo zn. N. M., S. I.-XXX, ktoré bolo odcudzené dňa 26.04.2001 v I. na X. U. na parkovisku majiteľovi B. N., ktoré motorové vozidlo doposiaľ neznámy páchatel zmenil tým, že z pôvodného vozidla odstránil priečku karosérie s pôvodným VIN číslom a nahradil ho priečkou karosérie s novým VIN číslom a vykonal ďalšie zmeny na vozidle, pričom pri zmene tohto motorového vozidla použil identifikačné znaky osobného motorového vozidla zn. N. M., ktoré kúpil V. W. O. I. v presne nezistený deň mesiaci januári 2001 a ktoré dňa 30.01.2001 doviezol na územie SR, riadne preclil a v úmysle zakryť pôvod motorového vozidla takto upravené vozidlo v mesiacoch november december 2001 ešte pred jeho evidenciou na T. Š. bez evidenčného čísla užíval pre svoju potrebu M. R., príslušník T. B. T. Š. a následne V. W. po schválení technickej spôsobilosti na T. Š. za príspevnia a pomoci M. R. pristavil vozidlo na T. B. Š. T. za účelom zapísania do evidencie ODI, kde bolo v ten istý deň zaevidované na meno G. Š., ktorému M. R. so súhlasom V. W. vozidlo v ten istý deň za sumu 360.000,- Sk predal, čím pre seba získali väčší prospech. Obdobne tomu tak malo byť aj pri druhom za vinu kladenom skutku týkajúcom sa motorového vozidla

zn. Š. T. X.X G., pričom toto vozidlo bolo v konečnom dôsledku prepísané na M. R.. Žalobca bol následne dňa 18.06.2004 zadržaný a vzatý do väzby. Dňom 18.06.2004 bol žalobcovi personálnym rozkazom č. XXX pozastavený služobný príjem. Dňa 06.10.2004 bolo na žalobcu schválené služobné hodnotenie nespôsobilý vykonávať funkciu v štátnej službe. Dňa 20.01.2005 bol žalobca prepustený z výkonu väzby. Personálnym rozhodnutím riaditeľa N. B. O. I. Č.. XX E. XX.XX.XXXX bol žalobca prepustený zo služobného pomeru B. B. M. podľa § 192 ods. 1 písm. d/ zák. č. 73/1998 Z. z. Jeho hodnotenie ako nespôsobilého na výkon funkcie v štátnej službe spočívalo na záveroch uvedených v uznesení o vznesení obvinenia voči nemu. Personálny rozkaz žalobca napadol odvolaním, o ktorom rozhodoval prezident B. M., ako aj žalobou podľa piatej časti druhej hlavy O.s.p. OS Galanta rozsudkom zo 17.09.2008, č. k. SA 7T 96/2004-725, právoplatným dňa 10.10.2008, žalobcu oslobodil spod obžaloby za vyššie uvedené skutky z dôvodu, že súd mal za preukázané, že obe vozidlá boli pozmenené a na ich pozmenenie boli použité odcudzené vozidlá, v konaní však nebolo preukázané, že o tom, že vozidlá boli pozmenené, mali vedomosť samotní obžalovaní, ktorí zhodne uviedli, že o tejto skutočnosti nevedeli. Z výpovede príslušníkov T. B. Š. súd zistil, že M. R. (žalobca) ich len požiadal o prednostné vybavenie vecí, pričom žiadny iný dôkaz o tom, že obžalovaní legalizovali vec pochádzajúcu z trestnej činnosti súd nemal k dispozícii. Následne v správnom konaní Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 30.10.2009 zrušil personálne rozhodnutie N. B. O. I. Č.. XX E. XX.XX.XXXX, ako aj rozhodnutie č. p. M.-XX/PK-XXXX, z 29.05.2009. Najvyšší súd SR rozsudkom z 28.07.2011 uvedené rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave potvrdil. V odôvodnení tak krajský súd ako aj najvyšší súd konštatovali, že žalobca bol hodnotený ako nespôsobilý práve s odkazom na prebiehajúce trestné konanie a v tom čase zistené skutkové závery, keď trestný súd dospeje k záveru že žalobca len sprostredkoval predaj vozidla N. M. a požiadal o prednostné vybavenie tejto veci. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave nadobudol právoplatnosť dňa 18.08.2011. Z obsahu osobného spisu žalobcu súd prvej inštancie ďalej zistil, že personálnym rozkazom z 11.08.2011 bol žalobca zaradený do funkcie L. T. Ž. B. B. I. E., miesto výkonu služby Š.. Zároveň mu bola započítaná do doby započítateľnej odbornej praxe ako doba trvania služobného pomeru v T. Z.Č. E. doba od 12.05.2005 do 18.08.2011. Doba od 19.08.2011 do 13.09.2011 sa do doby praxe nezapočítala s odkazom na § 86 ods. 5 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z. z., pretože žalobca nastúpil riadne do služby až dňa 14.09.2011 napriek tomu, že tak mal urobiť dňom 19.08.2011, za čo mu bolo dňa 29.09.2011 uložené disciplinárne opatrenie - pokarhanie. Zároveň bol žalobcovi týmto služobným rozkazom priznaný služobný príjem podľa § 84 ods. 1 písm. a/ až m/ a písm. s/ v tom čase platného zákona č. 73/1998 Z. z. a § 84 ods. 2 písm. a/ až m/ tohto zákona za celkové obdobie od 12.05.2005 do 18.08.2011 a to s odkazom na zrušenie personálneho rozkazu, ako i rozhodnutia prezidenta B. Č.. M.-XX/PK-XXXX rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/110/2009-55, z 30.10.2009, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR z 28.07.2011, sp. zn. 8Sžo/194/2010. Podľa § 196 ods. 1 zákona ak sa rozhodnutie o skončení služobného pomeru zruší, služobný pomer trvá. Žalobca podal dňa 20.09.2011 žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru v štátnej službe B. B. ku dňu 30.09.2011. Personálnym rozkazom č. XXX, z 26.09.2011 bol na základe dohody podľa § 191 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z. z. žalobcovi ukončený služobný pomer dňom 30.09.2011. Žalobca požiadal listom z 30.04.2013 Ministerstvo vnútra SR o predbežné prerokovania nároku na náhradu škody s odkazom na § 15 a nasl. Zák. č. 514/2003 Z. z., kde si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 16.885,- eur s odkazom na zákonný limit uvedený v § 17 ods. 4 označeného zákona v znení účinnom od 01.01.2013. Žalobca za nezákonné rozhodnutia považoval personálny rozkaz Č.. XX E. XX.XX.XXXX, ako aj rozhodnutia Ministerstva vnútra SR z 25.07.2005, č. N.-XXX/PK-XXXX a z 29.05.2009, č. M.-XX/PK-XXXX.

3. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil záver, že žaloba nie je dôvodná. Vo vzťahu k pasívnej legitímácii žalovanej Slovenskej republiky zast. Ministerstvom spravodlivosti súd prvej inštancie zaujal stanovisko, že medzi žalobcom a Ministerstvom vnútra, resp. príslušným útvarom B. E. ako služobným úradom bol v čase do 30.09.2011 služobno-právny vzťah podľa § 2 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície a žalobcom napádané rozhodnutia boli vydané v rámci personálneho konania v zmysle tohto zákona. Preto požiadavka žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú si uplatnil z dôvodu nezákonného rozhodnutia - personálneho rozkazu č. XX E. XX.XX.XXXX vydaného podľa § 233 zák. č. 73/1998 Z. z. a následne zrušeným v správnom konaní nemôže byť podľa súdu prvej inštancie posudzovaná ako zodpovednostný vzťah verejnoprávnej povahy vyplývajúci z úradného postupu orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, na ktorý by bolo možné aplikovať zák. č. 514/2003 Z. z. (rozsudok NS ČR sp. zn. 21Cdo/1010/2000). Tento názor vyplýva, aj z definície orgánu konajúceho v mene štátu uvedenej v § 4 zák. č. 514/2003 Z. z. Žalobcom napádané rozhodnutia totiž neboli vydané pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy spadajúcej pod pôsobnosť Ministerstva

vnútra SR, ani v trestnom konaní. Právny vzťah založený medzi žalobcom a Ministerstvom vnútra SR je vzťahom špecifickej služobnej povahy, t. j. svojou povahou je vzťahom zamestnaneckým s určitými modifikáciami, ktoré sice môžu evokovať určité rysy výkonu verejnej moci, ale o verejnú moc v ponímaní zák. č. 514/2003 Z. z. nejde. Štátna (verejná) moc je v Ústave SR rozdelená na moc zákonodarnú, výkonnú a súdnu. Vzhľadom na tento právny názor súd prvej inštancie návrhy žalobcu na vykonanie dokazovania ohľadom preukázania opodstatnenosti nemajetkovej ujmy zamietol. Ďalej súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že obdobne tak štát personálnym konaním služobného úradu nemohol zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu podľa § 11 a nasl. Obč. zák., pretože konanie upravené zákonom č. 73/1998 Z. z. a vedené podľa tohto zákona nemôže byť spôsobilé zasiahnuť do občianskej cti, súkromia žalobcu, prípadne poškodiť jeho meno, pretože sa nejednalo o neoprávnený zásah, resp. o neoprávnené konanie, a to aj napriek zrušeniu personálneho rozkazu č. XX, ku ktorému došlo v riadnom prieskumnom správnom konaní podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. V tejto súvislosti súd prvej inštancie dodal, že samotný služobný pomer skončil na základe iniciatívy žalobcu jeho žiadosťou o uvoľnenie zo služobného pomeru podľa § 191 zák. č. 73/1998 Z. z. dohodu ku dňu 30.09.2011. Služobný úrad všetky nároky žalobcu vyplývajúce mu zo zák. č. 73/1998 Z. z. vrátane výplaty náhrad služobného platu za obdobie, keď bol mimo výkonu aktívnej štátnej služby, vysporiadal, čo nebolo medzi stranami sporné. Ďalej súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „Vzhľadom na závery oslobodzujúceho rozsudku vydaného v trestnom konaní civilnému súdu neprináleží viesť polemiku, či navrhovateľ ako B. B. M. do roku 2003 zaradený v rámci štruktúr N. B. vzhľadom na charakter svojej práce a druh poznatkov, ktoré z tejto práce získaval, objektívne mal a mohol získať vedomosť, aké motorové vozidlá užíva, resp. s akými osobami bol v súvislosti s týmito vozidlami v kontakte. Možno však uzavrieť, že z výsledkov trestného konania skutkovo vyšlo najavo, že navrhovateľ s motorovým vozidlom pochádzajúcim z nelegálnej činnosti zn. N. M. preukázateľne jazdil v mesiacoch november a december 2001 bez pridelenej ŠPZ a bez príslušných dokladov, o čom svedčí jeho samotná výpoveď v prípravnom trestnom konaní (pripojený spisový materiál KS BA sp. zn. 4S/110/09 - Zápisnica o výsluchu svedka M. R. z 19.04.2004), čím sa dopúšťal dopravných priestupkov, navyše poskytol súčinnosť pri prepise týchto vozidiel na dopravnom inšpektoráte, aj keď len formou vybavenia prednosti poradia prepisu, čo je v súhrne nutné považovať za konanie, ktoré nie je v súlade s etickým kódexom policajta. Preto by bolo v rozpore s dobrými mravmi s odkazom na § 3 Obč. zák., na ktorého subsidiaritu zák. č. 514/2003 Z. z. odkazuje, priznať navrhovateľovi uplatnenú nemajetkovú ujmu podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. aj v prípade, ak by bolo možné na prejednávanej prípad tento zákon aplikovať.“ Napokon súd prvej inštancie uviedol, že v súvislosti s trestným konaním žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody titulom jeho väzobného stíhania podľa zák. č. 58/1969 Zb., resp. priamou aplikáciou čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ľudských právach a hypoteticky za splnenia všetkých zákonných podmienok aj nárok na náhradu majetkovej škody pre vydanie nezákonného rozhodnutia (keďže trestné stíhanie, ako aj väzobné stíhanie žalobcu začalo ešte za účinnosti tohto právneho predpisu). Takýto nárok si však žalobca voči štátu neuplatnil a v súčasnosti, ako sám uviedol, je už tento nárok premlčaný. S poukazom na tieto závery súd prvej inštancie žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

4. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní zopakoval svoju argumentáciu obsiahnutú v žalobe, teda že tu existujú nezákonné rozhodnutia a to personálny rozkaz č. XX E. XX.XX.XXXX a rozhodnutie Ministerstva vnútra SR z 29.05.2009, č. M.-XX/PK-XXXX, pretože tieto rozhodnutia zrušil Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 30.10.2009, č. k. 4S/110/2009- 55 potvrdeným rozsudkom Najvyššieho súdu SR z 28.07.2011, sp. zn. 7Sžo/194/2010. Žalobca svoj nárok vyvodzoval z ust. § 3 ods. 1 písm. a/ zák. č. 514/2003 Z.z. (náhrada škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím). Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 22.04.2016 uviedol svoj právny názor, podľa ktorého predmetný nárok nemožno posudzovať podľa zák. č. 514/2003 Z.z. Následne žalobca na tomto pojednávaní argumentoval tým, že súd nie je viazaný právnym posúdením veci sporovou stranou a preto je na mieste vec posúdiť podľa ust. § 11 a nasl. Obč. zák. (ochrana osobnosti). Súd prvej inštancie však takto vec neposúdil. Podľa názoru žalobcu nárok na ochranu osobnosti nemožno vylúčiť ani v prípade konania Ministerstva vnútra SR voči nemu podľa zák. č. 73/1998 Z.z. V tejto súvislosti žalobca poukázal na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30.10.2009, č. k. 4S/110/2009- 55, v ktorom krajský súd uviedol, že „nie je mysliteľné, aby podkladom k tak závažnému rozhodnutiu, akým je prepustenie policajta zo služobného pomeru, boli zjavne nepravdivé údaje, ktoré neboli a nemohli byť v tom čase zákonným spôsobom objektívne zistené a z hľadiska svojich negatívnych tvrdení v daných okolnostiach to ani nebolo možné náležite objasniť v konaní o služobnom hodnotení a v prospech toho produkovať dôkazy.“

5. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.
6. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.
7. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, prečo uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nemožno žalobcovi priznať podľa zák. č. 514/2003 Z.z. (viď str. 9 posledný odsek odôvodnenia napadnutého rozsudku). Odvolací súd sa s týmto právnym názorom súdu prvej inštancie stotožňuje. Samotný žalobca správnosť tohto právného názoru súdu prvej inštancie v odvolaní nespochybnil. Napriek tomu odvolací súd dodáva a názor súdu prvej inštancie dopĺňa tak, že predmetom úpravy vykonanej zákonom č. 514/2003 Z.z. nie je zodpovednosť za škodu vzniknutú z pracovnoprávných, resp. služobno-právných vzťahov, ale zodpovednosť za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo nesprávnym úradným postupom (§ 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.). Pretože ide o úpravu zodpovednostných vzťahov, ktorých základom je chybné rozhodnutie alebo postup pri výkone suverénnej verejnej (štátnej) moci, pre uplatňovanie ktorých je charakteristický vzťah nadriadenosti a podriadenosti zúčastnených subjektov týchto právných vzťahov, je vylúčené postupovať podľa zák. č. 514/2003 Z.z. pri posudzovaní zodpovednosti vyplývajúcej z individuálnych pracovnoprávných (služobno-právných) vzťahov charakterizovaných vzájomnou rovnosťou ich účastníkov. O výkon verejnej moci nejde v prípade, kde štát vystupuje v pozícii zamestnávateľa a kde teda ide o pracovnoprávnu, resp. služobno-právnu zodpovednosť. Príslušné orgány ministerstva vnútra nevykonávali voči žalobcovi verejnú moc.
8. Jadrom odvolacej argumentácie žalobcu bolo jeho tvrdenie, že ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetný nárok nevyplýva zo zák. č. 514/2003, Z.z., mal zisťovať, či postupom Ministerstva vnútra SR voči žalobcovi nedošlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv, čo však súd prvej inštancie podľa žalobcu neurobil. S týmto názorom žalobcu nemožno súhlasiť. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku (str. 10 druhý odsek) zaoberal aj tým, či ministerstvo vnútra personálnym konaním nezasiahlo do osobnostných práv žalobcu a či teda žalobcovi nevznikol nárok na ochranu osobnosti v zmysle § 11 a nasl. Obč. zák. Súd prvej inštancie zaujal stanovisko, že personálnym konaním ministerstva vnútra nemohlo dôjsť k zásahu do osobnostných práv žalobcu a odvolací súd sa s týmto stanoviskom súdu prvej inštancie stotožňuje. Aj odvolací súd je toho názoru, že personálne konanie upravené zákonom č. 73/1998 Z.z. nie je spôsobilé neoprávnene zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu. Toto personálne konanie prebehlo v rámci zákonných pravidiel, keď žalobca využil možnosti dané mu právnym poriadkom, personálny rozkaz napadol odvolaním a následne aj žalobou na súd podanou podľa piatej časti druhej hlavy O.s.p. a v správnom konaní bol napokon predmetný personálny rozkaz zrušený. Samotným vydaním personálneho rozkazu nemohlo dôjsť k zásahu do osobnostných práv žalobcu, pretože možnosť prepustenia zo služobného pomeru upravuje zákon č. 73/1998 Z.z. ako jednu z možností skončenia pracovného pomeru. V neposlednom rade odvolací súd poukazuje na to, že štátu chýba v konaní o ochranu osobnosti pasívna vecná legitímácia.
9. Z uvedeného vyplýva, že napadnutý rozsudok je vecne správny a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.
10. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalovanej nepriznal nárok na ich náhradu, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.
11. Toto rozhodnutie prijal odvolací súd pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).